

Asger Aamund:

?Helle og Løkke er begge uansvarlige?

[Frem til valgdagen dækker RÆSON valget på sitet ?Helle eller Løkke??. der er forbeholdt vores abonnenter samt alle, der har købt bogen. SÆRTILBUD; Bestil abonnement nu (250 kr./året) og få bogen til kun 99 kr.]

Helle og Løkke er begge uansvarlige. Danmark har hul i bunden. Liberal Alliance er kommet for at blive. Uddannelse og forskning skal elitiseres. Og Folketinget skal kun have 89 medlemmer. Asger Aamund giver sit analyse af det kommende valg og dansk politik anno 2011 i interview med

RÆSON.

Af Frederik Vitting Hermann

Stemmer du personligt eller på partiliste

Jeg stemmer personligt, hvis jeg kan komme til det. Jeg tror, jeg har stemt liste en gang eller to, men det er undtagelsen.

Har du besluttet for hvad du stemmer til det kommende valg?

Ja, jeg hælder mod Liberal Alliance. Jeg synes, de har et godt program, som kan blive den hjælpemotor, som Folketinget skal bruge for at gennemføre de nødvendige reformer, der kan udbrede vækst og velfærd?

Er Liberal Alliance kommet for at blive?

Det er de helt sikkert. Selvfølgelig vil de komme i klemme i valgkampen, fordi andre partier vil gå på strandhugst i deres program, og De Konservative er allerede begyndt. De kæmper jo for deres liv og kan se hvem, der har hugget deres stemmer. Sådan er den politiske kamp, men jeg tror, at den linje Liberal Alliance har lagt får mange stemmer, selvom det bliver en meget blodig og beskidt valgkamp.

Var Poul Schlüter og Poul Nyrup grundlæggende mere ansvarlige politikere end Fogh, Løkke og Helle?

Det kan man godt sige. Poul Schlüter gjorde meget for vækst, men også velfærd. Nyrup var en god økonomisk politiker. Forskellen mellem de to var, at Schlüter var et anstændigt menneske, der kunne føre valgkamp uden at svine sin modstander til. Det havde Nyrup det sværere med. Han kritiserede folk for deres menneskesyn og kritiserede Uffe Ellemann for, at der var for meget business class over ham. Det var lidt ubehageligt, men på det økonomiske plan synes jeg, at de begge var ansvarlige politikere.

Fogh var også en ansvarlig politiker, men han kunne ikke få sin politik i gennem. Han ville gerne have sat en masse reformer i gang, da han blev statsminister i 2001. Reforme der kunne være

kommet os til gode i dag. Men han kunne ikke få dem i gennem, da hverken Socialdemokraterne eller Dansk Folkeparti ville være med til reformer. Han endte med at føre den politik, der var nødvendig for, han kunne blive ved magten. Det har Lars Løkke videreført, og det er det, som Helle Thorning udfordrer. Helle og Løkke er begge to uansvarlige, da begge har forsømt reformpolitikken i de seneste år, men de må dele ansvaret. De har udelukkende været fokuserede på en blodig magtkamp med øjnene fast indstillet på magten, ikke på hvad der var godt for nationen.

Var Fogh en fiasko i lyset af det, du nævner?

Nej, det synes jeg bestemt ikke han var. Fogh var ikke nogen succes på reform- og vækstpolitikken, men han var en stor succes på værdipolitikken. Jeg er glad for, at han tog opgøret med samarbejdspolitikken og afslørede Danmark som Tysklands næststørste handelspartner under krigen. Det skabte en platform, hvor vi skyldte den demokratiske verden noget. Derfor synes jeg også, det var fint, vi gik ind i Irak-krigen. Han klarede sig flot under Muhammed-krisen, og jeg er også glad for hans opgør med de lyserøde kulturimperialister, der fuldstændig dominerede værdi- og kulturdiskussionen. På det værdipolitiske fik han virkelige rykket, og det synes jeg, at vi skal være taknemmelige for.

Hvor stor betydning har Fogh-periodens manglende reformer for vores nuværende økonomiske situation?

Det er ikke kun hans skyld. Der skal 90 mandater til. Rød og blå blok er ved at køre Danmark i sæk, og det er deres fælles ansvar. Det kan ikke være rigtigt, at man ikke kan lave en reformalliance. Nu står vi i en situation, hvor mere end halvdelen af vælgerne er på offentlig forsørgelse. Om kun ti år er tre ud af fire vælger ikke på arbejdsmarkedet. Det har vi båd Socialdemokratiet og Venstre/Konservative at takke for.

Nu er der gået halvanden år med Lars Løkke i statsministerstolen, hvorfor tog det så lang tid før han indtog rollen som reformator?

Jeg mener ikke, at man nu kan sige, han har påtaget sig rollen som reformator. Hvis det at være reformator, betyder at røkke ved en pensionsordning som efterlønnen, giver jeg ikke meget for den titel. Det er nogle helt andre og større ting, der skal til. Han har bare lettet låget lidt på

skraldespanden. Han skal vinde valget, og når over halvdelen af vælgerne er på overførselsindkomst, er det dem, der bestemmer, hvem der skal være statsminister i Danmark. Derfor er fordelingspolitikken helt afgørende. Al politisk kamp handler om at rykke bare en beskedent del af de vælgere, der er på overførselsindkomst eller får andre sociale ydelser, over på sin side. Hidtil har de ligget hos blå blok, men er nu på vej tilbage til Socialdemokraterne. Kampen går om midten, og derfor er den politiske diskussion kemisk rensset for forslag til større reformer op til valget.

Bliver det i modsætning til de sidste ti år en valgkamp uden integrationspolitik?

Valget får to temaer. Det store bliver økonomi, men der er et underliggende tema, der kan blive lige så afgørende. Det er integrations- og sammenføringspolitikken. Vælgerne er meget utilfredse med pointsystemerne. De kan se, at de er bureaukratiske og formodentlig også uretfærdige og ikke kommer til at virke. Men Helle Thorning har en eneste plan: at rykke de vælgere, som hun i gamle dage har ejet, tilbage til Socialdemokratiet. I hendes vurdering kan det kun lykkes med et fordelingspolitisk udspil. Derfor gælder det om at udstille den blå blok som den sociale massegrav, og Socialdemokratiet og SF som dem, der er i vanskelige tider er mere socialt retfærdige. Dem der vil fordele de sidste stumper på en bedre måde. Hun ikke optaget af de værdipolitiske spørgsmål. Hun tager dem, som de kommer.

Er det de bedste folk, der går ind i politik? Hvad er din holdning til kvaliteten af det politiske liv og den politiske kultur i Danmark?

Folketinget er i dag et beslutningsforum for offentligt ansatte og halvstuderende partisoldater. Det er ikke Folkets Ting. Hvor er arbejderne, håndværkerne, bønderne, handels- og industrifolkene? Det er dybt tragisk for folkestyret, at det er blevet lavstatus at være politiker, som pressen behandler, som var de skadedyr.

Vi trænger stærkt til en reform af folkestyret, som i dag kun besidder halvdelen af den magt og indflydelse, det havde, da grundloven blev ændret i 1953. Dengang bestemte politikerne rentens højde, pengeumløbet, byggeriets omfang, import og eksport samt valutatildeling. I dag er EU ophav for 75 % af alle love og forordninger med retsvirkning i Danmark, men folkestyret er

stivnet i den gamle model. Vi trænger til en modernisering af den parlamentariske struktur, der kan fungere tidssvarende i en globaliseret verden. Det danske folketing burde have ikke 179, men 89 medlemmer ? altså halvdelen. Hvert medlem skal have en akademisk uddannet sagsbehandlersekretær og derudover en servicesekretær. Gagen for medlemmer og ministre fordobles og der indføres en 5 procent spærregrænse. Dette ville resultere i et tiltrængt løft i folkestyrets kvalitet, kompetence og prestige. Der vil blive konkurrence om MF-pladserne og der bliver atter respekt om det parlamentariske arbejde.

Forbliver Danmark medlem af Euroen?

EU er ved at udvikle sig til blot at være et stort frihandelsmarked. Det politiske samarbejde eksisterer nærmest ikke mere. Tyskland er bakket ud af sin førerposition. Den tyske forfatningsdomstol har slået i bordet, og der skal ikke afgives mere suverænitet til EU. Tyskland har eksempelvis bestemt sig for noget helt andet end resten af EU på det energipolitiske område. EU er politisk i opløsning, og man kan ikke have en fælles valuta, som vi kan gå ind i, ved mindre man har en stærkere finanspolitisk muskel. Hver eneste gang der er vanskeligheder og krise, må EU-landenes 27 statsministre samles og flikke nogle bestemmelser og handlinger sammen, som kan gøre det ud for, at EU ikke har en finansminister. Jeg går ind for *confederation light*, hvor alt er delegeret ud til medlemsstaterne undtagen nogle ganske få ting, som vi er nødt til at arbejde sammen om. Det er eksempelvis forsvars- og finanspolitik. Valutaen kan ikke overleve uden en finanspolitisk muskel. Det er stemningen desværre ikke for lige nu.

I Ekstra Bladet skriver du, at hverken rød eller blå bloks økonomiske plan er tilstrækkelige. Hvad skal være grundstenene i en bredere reformpolitik?

Det er egentlig ret simpelt. For det første skal vi have en skattereform. Vi er nødt til at komme ned på bare EU-gennemsnitsniveau på 40 ? 45 %. Dernæst skal vi elitisere uddannelse og forskning. Det er et sjofelt ord i det danske sprog, men vi bliver nødt til det. Hele vejen fra folkeskolen over gymnasierne til universiteterne skal vi dyrke de bedste. Vi skal i øvrigt sørge for, at universiteterne bliver opgraderet akademisk. De skal gøres til frie selvstændige institutioner på lige fod med de amerikanske. Til sidst skal vi have en stor iværksætterpakke. Vi bliver nødt til at gå ud og investere i nye iværksættervirksomheder. Vi skal genopfinde institutioner og fonde som Lønmodtagernes Dyrtdsfond, der gjorde et meget flot og stort arbejde, da de var stærkest for 10 ? 20 år siden. Det er

tre grundelementer i en større reformdagsorden ? mere skal der ikke til, for den danske økonomiske base er sund nok. Med de tre koncepter skal vi nok kunne få gang i den nationale indtjening og lukke det dødens gab, der findes i dag.

Er der ikke en fare for at nogen bliver sat af, hvis man reformerer samfundet i retning af det amerikanske eller lignende modeller? Hvordan bibeholdes den universalistiske tankegang, der har været dominerende i den skandinaviske velfærdsmodel?

Jeg ville gerne have amerikanske tilstande i den danske forskerverden. USA er teknologisk førende i samtlige forskningsdiscipliner. Inden for mit eget område, lægemiddelindustrien, var 60 % af alle patenter for 20 år siden amerikanske. I dag er det 70 %. Det udvides stadigt. Det er fordi de amerikanske universiteter er eliteuniversiteter, der virkelig baner nye veje inden for grundforskning og teknologiudvikling. Det gør de blandt andet, fordi de er selvejende institutioner med større beslutningskompetence end de danske. Desuden sælger de deres knowhow. Det er det system, jeg gerne vil have i Danmark.

Det er et spørgsmål om, vi vil være en nation, der fortsætter som hidtil? Hvis svaret er ja, kan vi blive en nation, der fordeler fattigdom meget lige. For danskerne betyder det åbenbart meget, at man har stor lighed i samfundet. Sammenhængskraften er blevet et mantra. Hvis man gerne vil have sammenhængskraft og lighed på et meget lavt økonomisk niveau, så fint for mig. Vi er jo heldigvis i en situation, hvor globaliseringen betyder, at Danmark har hul i bunden. De virksomheder og personer, der ikke har lyst at blive i det danske samfund kan bare skride. Det gør de så også.

Har krisen varslet enden for den danske velfærdsmodel?

Spørgsmålet opstår kun, fordi vi som nation ikke kan tjene penge nok. Der er for mig ikke noget forkert i at sætte hele vælgerbefolkningen på støtten, hvis vi havde råd til det som i Saudi Arabien. Det har vi bare ikke. Politikerne har forsømt at lave en vækst- og indtjeningsplan for samfundet. De har forsømt forskning og udvikling. De har forsømt en skattereform og en iværksætterfond. Man skal forstå, at det danske samfund er i en konkurrencesituation. Vi kæmper for at få kapital, teknologi, kloge hoveder og virksomheder ind i landet. Disse flyder rundt som trækfugle i en globaliseret

verden. De slår sig ned, hvor græsset er grønnest. Det er det ikke i et Danmark med en horribel skattestruktur. Blandt andet med en iværksætterskat og multimedieskat, der straffer iværksætterne og flittige hjemmearbejdende folk. Vi har et meget vækstfjendtligt samfund, derfor får vi heller ikke væksten. Hvis ikke politikerne tager sig sammen og indser, at vi bliver nødt til at være konkurrencedygtige globalt, så bliver vi fattigere. Det har intet med solidaritet at gøre. Det er almindelig dumhed.

Hvad er det for et velfærdssamfund, vi skal hen imod?

Velfærdsstaten bygger på den grundholdning, at det arbejdende flertal skal finansiere en anstændig og menneskeværdig tilværelse for det mindretal, der uden egen skyld er forhindret i at arbejde. Men Stauning og andre af tredivernes fremsynede politikere havde aldrig forstillet sig et Danmark model 2011, hvor flertallet af vælgerne er uden for arbejdsmarkedet, men med ret til at stemme sig til de penge der tilhører det mindretal, der arbejder. En moderne velfærdsstat kan kun fungere, hvis det arbejdende folk er i flertal. Vi skal derfor i løbet af de næste 10-15 år flytte mindst 200.000 personer fra offentlig til privat forsørgelse. Her kommer en skattereform ind i billedet. Hvis vi sænker indkomstskatten til maksimalt 40 procent, kan vi forlange, at den unge generation til gengæld tegner en forsikringspakke, der dækker arbejdsløshed, pension og sygdom. I løbet af en halv generation ville vi have flyttet en betydelig del af befolkningen ud af offentlig forsørgelse og dermed også reduceret omfanget af det offentlige formynder- og forsorgskompleks. Skattereformen kan ikke stå alene, men skal kombineres med en offensiv vækst- og velstandsplan for det danske samfund i form af en elitisering af uddannelse og forskning samt en dynamisk iværksætterstrategi. For vi skal holde fast i velfærdsstatens grundprincip, at de stærke skuldre skal bære de svage skuldres byrder. Kunsten er skabe skuldre, der er stærke og mange nok.
